

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

22. ČERVNA 2025

Z obsahu:

Milosrdný Samaritán

Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 28. května 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Závažná otázka

Zamyšlení nad
liturgickými texty
12. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený Inocenc V.

Libor Rösner
- strana 4 -

Sám proti císařství

Antonio Socci
- strana 5 -

Kněz pro kněze

- strana 6 -

Litane k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu za kněze

- strana 8 -

SOS modlitba za kněze

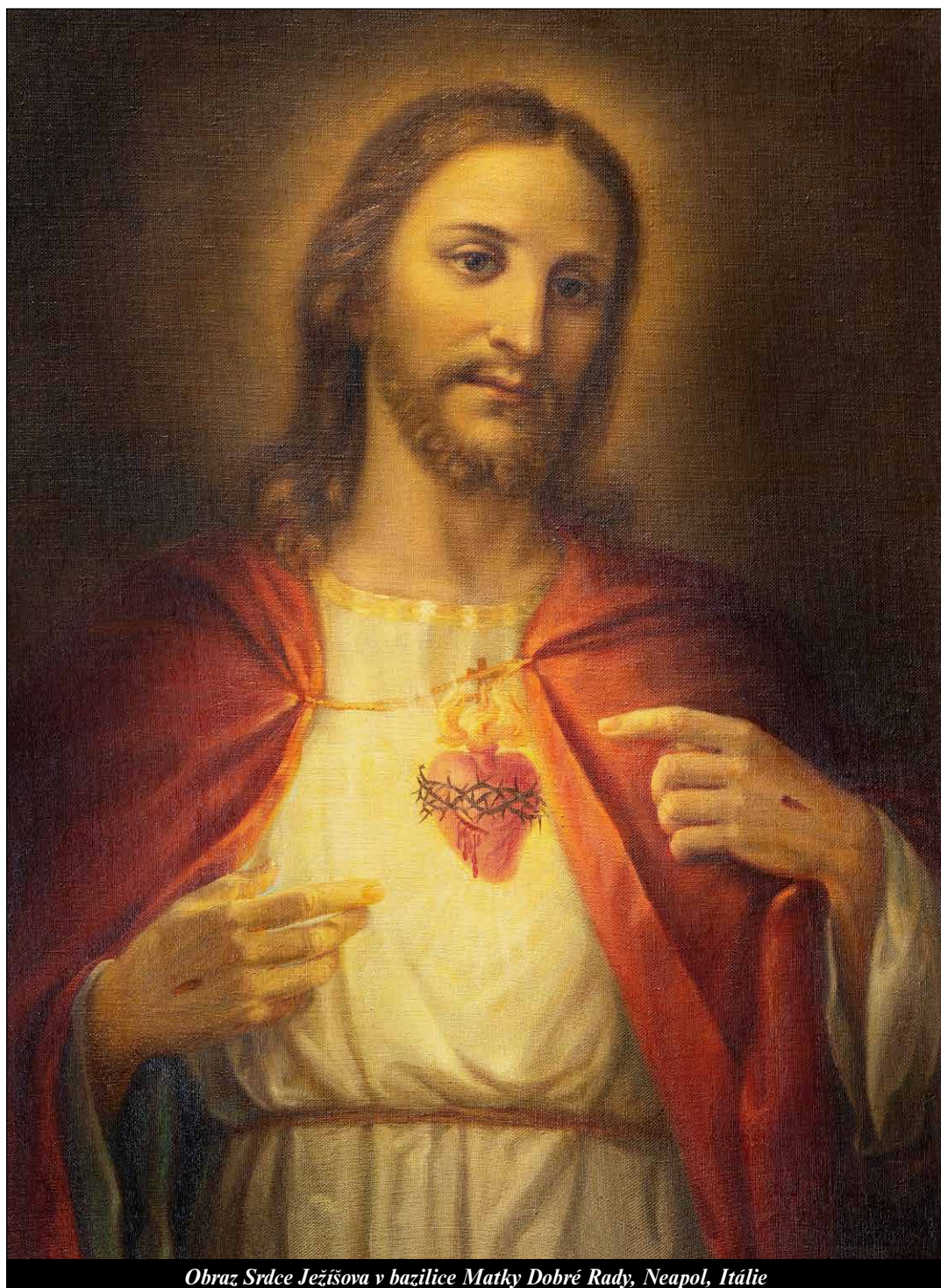
- strana 9 -

Nicejský koncil: 1 700 let křesťanské jednoty

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (27)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Obrázek Srdce Ježíšova v bazilice Matky Dobré Rady, Neapol, Itálie

Milosrdný Samaritán

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci
28. května 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, pokračujeme v rozjímání nad některými podobenstvími z evangelia, která nám dávají příležitost změnit pohled na věci a otevřít se naději. Nedostatek naděje je někdy způsoben tím, že se upínáme na určitý rigidní a uzavřený způsob pohledu na věci, a podobenství nám pomáhají podívat se na ně z jiného úhlu.

Dnes bych chtěl mluvit o zkušeném, vzdělaném člověku, znalci zákona, který však potřebuje změnit svůj pohled, protože je soustředěn na sebe a nevídá si ostatních (srov. Lk 10,25–37). Ptá se totiž Ježíše, jak se „dědí“ věčný život, a používá přitom výraz, který to chápe jako nezpochybnitelné právo. Za touto otázkou se však možná skrývá potřeba pozornosti: jediné slovo, o které žádá Ježíše ko-

mentář, je termín „bližní“, který doslovně znamená „ten, kdo je blízko“.

Proto Ježíš vypráví podobenství, které je cestou k proměně této otázky, k přechodu od „kdo mě má rád?“ k „kdo měl rád?“. První otázka je nezralá, druhá je otázkou dospělého člověka, který pochopil smysl svého života. První otázku vyslovujeme, když se schováme do kouta a čekáme, druhá nás pobízí k tomu, abychom se vydali na cestu.

Podobenství, které Ježíš vypráví, se odehrává na cestě, která je obtížná, jako je život sám. Je to cesta, již jde muž, který sestupuje z Jeruzaléma, města na hoře, do Jericha, města pod úrovní moře.

Pokračování na str. 13

Tři aspekty ze života katolického křesťana vystupují do popředí v textech, které vám, milí čtenáři, nabízíme tentokrát. Podívejme se na ně blíže.

Nejprve je to **modlitba**. „Už zase?“ – mohl by někdo s jistou dávkou hořkosti položit tuto otázku. Ano, zase... Ono to totiž ani nelze jinak: Vždyť co by byl život s Bohem bez modlitby? A byl by to vůbec nějaký duchovní život? Těžko si lze představit, že by modlitba nebyla nedílnou součástí života s Pánem. Konečně, velmi výmluvná je známá definice modlitby: je to rozhovor s Bohem. Čili ten, kdo se nemodlí, nerozmlouvá s Pánem, je od něho vzdálen a svůj život buďto žije naprosto izolovaně, anebo jej svěruje, či dokonce zasvěcuje někomu jinému. Můžeme říci, že ho odevzdává do rukou ďáblůvých, neboť už to, že člověk žije jen podle svého mínění, je znamením pýchy, a ta je přece matkou všech hříchů... Modlitba je tedy velice důležitá, zvláště pak je potřeba horlivé modlitby, má-li se člověk oddat horlivému apoštolátu víry. (str. 3) Potvrzují to životy svatých apoštolů víry, ať už kanonizovaných, či nikoliv, a ať už jde o Bohu zasvěcené osoby, nebo manžele či prosté jednotlivce, jejichž jména zůstávají skryta a známá jen tam, kde žili svoji pozemskou pouť. Mezi ty velikány patří i svatý Josef Cafasso, (str. 6–7) velký přítel a duchovní otec svatého Jana Boska, který o modlitbě pronesl tato jednoduchá, ale téměř vše říkající slova:

Editorial

„Nejlepší přípravou na apoštolát a na práci je modlitba. Silou při práci je modlitba a rovněž odpočinkem po vynaložených námáhách není nic jiného než modlitba.“ Co dodat? Život bez modlitby si nelze představit...

Druhým aspektem, o němž budeme nyní rozmýšlet, je otázka z dnešního evangelia: „*A za koho mě pokládáte vy?*“ Tentokrát však Petrovo vyznání, že Pán Ježíš je Božím Mesiášem, jež jistě zopakujeme i my, je poněkud málo. Respektive je to dostačující, avšak ponoříme se poněkud do hloubky tohoto vyznání. „Boží Mesiáš“ totiž není „jen“ Spasitel, Vykupitel, Zachránce... Toto oslovení obsahuje mnohem více – a je to podstatná část celé teologie Trojjediného Boha. Něco z toho nám odhaluje – můžeme-li to tak říci – i ariánský blud, který před 1 700 lety řešil nicejský koncil (str. 10) a proti němuž velkou část svého života bojoval svatý biskup Atanáš (str. 5). Více pak poznáváme z vyznání víry, které se pravidelně modlíme při mši svaté v neděli či o slavnostech. Je užitečné se v rozjímání vracet i v jiné dny k tomuto nicejsko-cařihradskému vyznání, abychom lépe pochopili nejen, kým je Boží Mesiáš, ale i co je obsahem naší katolické víry. Pokud tak nečiníme, je letošní výročí koncilu vhodným podnětem ke změně...

A pak je zde to třetí: **posvěcení vlastního života**. Zvláštním způsobem o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova jde především o kněze, kteří se v ten den modlí za své posvěcení a věřící se s nimi v modlitbě spojují. (str. 8–10) Ale každý katolický křesťan je povinen usilovat o své vlastní posvěcení, což vyplývá už jen z jeho křtu. Jak je to důležité pro upevnování spojení s Bohem a pro boj za spásu své duše, nemusíme snad povídat... Jde-li o kněze, význam jejich posvěcování života roste, neboť skrze přijatou svátost kněžství jsou pověřeni zástupci Božího Mesiáše zde na zemi. Již v minulém čísle Světla jsme se nechali inspirovat k modlitbě za kněze a osoby Bohu zasvěcené. Nyní můžeme své úsilí ještě zintenzívnit a konkretizovat, a to třeba i v duchu slov již zmíněného svatého Josefa Cafassa, který svým kněžím vysvětloval, v čem především spočívá jejich pastorační horlivost: tu nejlépe projeví ve zpovědníci. Tím ovšem zároveň ukázal, co je pro člověka nejdůležitější: mít čisté srdce – a uvidí Boha (srov. Mt 5,8). Modleme se tedy za svatost života kněží a jejich věrnost Ježíšovu učení v každém jejich skutku, slovu i myšlence. Nezapomeňme prosit Pána i za návrat těch, kteří odpadli. Prokážeme jim tak velké milosrdenství, ne nepodobné tomu Samaritánovu, které tolik potřebují. A věřme, že dobrý Bůh se nám za to skrze jejich svatou službu odmění...

Daniel Dehner

Božského učitele dnes nenajdeš uprostřed zástupů. Mušíš za ním do ústraní. Odebral se do samoty, aby mohl rozmlouvat se svým Otcem. Pozoruj s úctou jeho usebranost a vroucnost a uvědom si znovu, že apoštolská horlivost vyžaduje neméně horlivou modlitbu v úplné odloučenosti ode všeho, co by mohlo narušovat důvěrný rozhovor s Bohem. Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout. Před každou modlitbou pros nejdříve Pána: *Nauč mě modlit se.*⁽¹⁾

Když se správně modlíš, nejenže s Pánem rozmlouváš, ale také jej poznáváš. A čím lépe jej znáš, tím důvěrnější může být váš rozhovor. Ježíš se dnes modlí i za tebe a představuje tě svému Otcí, neboť Otec mu ukládá nelehký úkol: aby se dnes představil svým přátelům tak, jak ho dosud neznají.

Jak je to důležité, poznáš z jeho otázky: *Za koho mě lidé pokládají?* Pán nepotřebuje vyzvídat, jak na tom u lidí je. Ví to sám velice dobře. Jeho otázka tě má přivést k vážnému zamyšlení, jak se ještě 2000 let po jeho příchodu staví kdysi zcela křesťanská země ke svému nejvznešenějšímu Hostu a Vykupiteli. Přízněj mu s bolestí v srdci, že je kolem tebe mnoho těch, které to ani nezajímá. Jsou jiní, kteří dnes mluví o Ježíši, ale přitom nemají na mysli toho, kterého nám *dal Otec, protože tak miloval svět*⁽²⁾. Zařadili si ho do kategorie svých různých „proroků“ a „mistrů“.

Jsou i takoví, kteří by se po době útisku chtěli opět vrátit k Bohu, ale často tak, že si ho raději sami utvářejí podle svých představ, aby v něm pak měli nástroj k naplnění svých vlastních tužeb. Mnozí dnes Boha sice neodmítají, ale chtějí mít takového, který člověku nebude nijak překážet v jeho snaze být sám sobě svrchovaným pánem a spasitelem.

Pokoušení dotvářet si Boha podle vlastního obrazu se však nevyhýbá ani zbožné duši. Využij proto dobře dnešní příležitosti poznat Božího Syna u něho samotného. Buď však přitom připraven odložit bez váhání i ty nejoblíbenější představy, pokud nebudou úplně ve shodě s tím, co nakonec uslyšíš z Pánových úst. Poslouchej tedy pozorně a s pokornou otevřeností, co Ježíš o sobě zjevuje těm, které si vyvolil, a odlož předem všechny výhrady, protože každá z nich by byla jen smutným ná-

Závažná otázka

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Vezmi svůj kříž a následuj mě!

vratem k troufalosti, třeba i nepřiznané. Jestliže by ti v Pánově osobnosti chyběly její nejpodstatnější rysy, pak bys nebyl učedníkem Syna člověka, ale jen cítělem svých vlastních představ a zájmů.

To, co Pána nejvýstižněji charakterizuje, se ti může zdát až příliš překvapující a zarážející, nepopulární, takřka nepřijatelné: všechno směřuje k tomu, že ani jako Syn živého Boha nebude zde na zemi patřit k těm, které svět obdivuje a vynáší. Bude naopak předmětem opovržení, posměchu, odmítání, vystavený dokonce bolestnému utrpení a potupné smrti. Teprve po tom všem až *třetího dne bude vzkříšen*. Pán přitom také nepokrytě odhaluje, kdo ho zavrhne a odsoudí na smrt. Jeho pokoření bude o to větší, že to nebudou pohané a nevěřící, ale odsoudí ho sami velekněží a učitelé Zákona, nejvyšší oficiální představitelé Božího národa a toho náboženství, které Bůh zjevil Izraeli spolu se zaslíbením Mesiáše. Tak dlouho na něho čekali, a když skutečně přišel a stanul uprostřed nich, *jeho vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Ale právě touto svou zdánlivou prohrou Boží Syn *přemůže svět*⁽⁴⁾.

O svém strádání a ponížení, které má naplnit jeho pozemský život, nemluví Pán proto, aby si posteskl a postěžoval, nechce se dovolávat soucitu. Šimonovu domluvu, jakkoliv dobře míněnou, dokonce rozhodně odmítá jako ďáblovo pokušení⁽⁵⁾! Představuje zde svůj lidský a pozemský osud ze zcela jiného důvodu: nastal totiž čas, abys připravil ty, které si vyvolil a pozval, aby byli *s ním tam, kde je on*⁽⁶⁾. V tom, v čem se Bůh nejvíce přiblížil k člověku, má se člověk přiblížit k Bohu. Jen tak budou „křesťané“ – to znamená ti, kteří životem podle Krista zjevují Krista – předávat jeho zvěst všem těm nešťastným a zaslepeným, kteří jej stále nepoznávají. Jinak by křesťané nosili své jméno neprávem.

Na to myslí, chceš-li lépe pochopit, co od tebe Pán právem očekává, když se ti dostalo té milosti, *že jsi byl pokřtěn v Krista a oblékl jsi na sebe Krista*. Hříchem na-

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10–11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování, budou hledět na mne. Budou naříkat nad tím, kterého probodli, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nárek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26–29

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši. A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18–24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Dokončení na str. 5

rušené přirozenosti se ovšem nelíbí, když má právě takto následovat Pána, chtěla by si uchránit svůj falešný blahobyt. Nemůžeš však *obléci nového člověka*⁽⁷⁾ jinak, než když *zapřeš sám sebe*, a to bolí. Tento tvůj kříž, který tíží svou každodenností, máš pozvednout sám, přijmout ho za svůj, tak jak to činí On. *Proč jsi tak ustrašený? Nemáš víru!*⁽⁸⁾ Zažeh strach láskou a důvěrou a brzy poznáš, že *jeho milost je lepší než život*⁽⁹⁾. Zeptej se těch, kteří mu uvěřili, a *tak ho velebili ve svém životě*⁽¹⁰⁾. Jejich zkušenost tě přesvědčí, že ten, kterého máš věrně následovat, *je i tvůj pomocník, jehož pravice tě podpírá*. Co mu odpovíš?

Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní jak vyprahlá, bezvodá země.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 11,1; ⁽²⁾ srov. Jan 3,16;

⁽³⁾ Jan 1,11; ⁽⁴⁾ srov. Jan 16,33; ⁽⁵⁾ srov. Mt 16,23;

⁽⁶⁾ srov. Jan 17,24; ⁽⁷⁾ srov. Kol 3,10;

⁽⁸⁾ srov. Mk 4,40; ⁽⁹⁾ srov. Ž 63,4;

⁽¹⁰⁾ srov. Ž 63,5; ⁽¹¹⁾ Ž 63,2.

Blahoslavený Inocenc V.

V našem seriálu o svatých a blahoslavených se tentokrát zastavíme u papeže Inocence V., jenž je uctíván jako blahoslavený. Jeho pontifikát byl velmi krátký – trval pět měsíců a jeden den, přičemž nezemřel mučednickou smrtí. Nebylo to tudíž působení v papežském úřadu, co Inocence V. vyneslo na oltář, ani jeho učenost či fakt, že ho uznával sám sv. Tomáš Akvinský, nýbrž způsob jeho života, který po více než sedmi stoletích přiměl Svatého otce Lva XIII. k tomu, aby Inocence V. pradávný kult potvrdil.

Jeho narození se klade k roku 1224 a do Tarantaise. Nepanuje však jednota v tom, zda šlo o Tarantaiské ležící v Savojsku, nebo o stejnojmennou lokalitu nacházející se v okolí Lyonu. Každopádně právě v Lyonu vstoupil Petr, jak se jmenoval, v roce 1240 k dominikánům a jako takový byl roku 1255 vyslán studovat do pařížského řádového kláštera sv. Jakuba, kde čtyři roky nato zdárně studia ukončil.

Že nebyl ledajakým bratrem, dokládají následující fakta: V roce 1259 mu generál řádu svěřil tzv. katedru Francouzů na pařížské univerzitě, kterou vedl takovým způsobem, že se mu časem začalo přezdívat „Doctor famosissimus“, tj. Veselavý (Nejslavnější) doktor. Důležité podotknout, že titul doktor zde není spjat s lékařstvím, ale znamená asi tolik co učitel. Podobně byl sv. Tomáš Akvinský nazýván „Doctor angelicus“, tj. Andělský doktor/učitel, příp. sv. Bonaventura „Doctor seraphicus“, tj. Serafínský doktor/učitel.

Ve stejném roce byl Petr na kapitule ve Valenciennes spolu se sv. Tomášem Akvinským a sv. Albertem Velikým, tj. se dvěma největšími osobnostmi kazatelského řádu v té době, a s některými dalšími bratry pověřen reorganizací univerzit vedených dominikány. Vytvořili tehdy komisi „ad promotionem studii“.

Když se roku 1263 stal generálním představeným dominikánů bl. Jan z Vercelli, uvěřil jistému našeptávači, jenž z kontextu vytrhl 108 tezí z Petrových komentářů k Sentencím Petra Lombardského. Nevinný Petr musel opustit katedru Francouzů, nicméně byl očištěn a rok nato se stal francouzským provinciálem. Sám sv. Tomáš Akvinský o něm vydával otevřeně velmi pozitivní soudy. Když vypršel jeho mandát, vrátil se k přednáš-

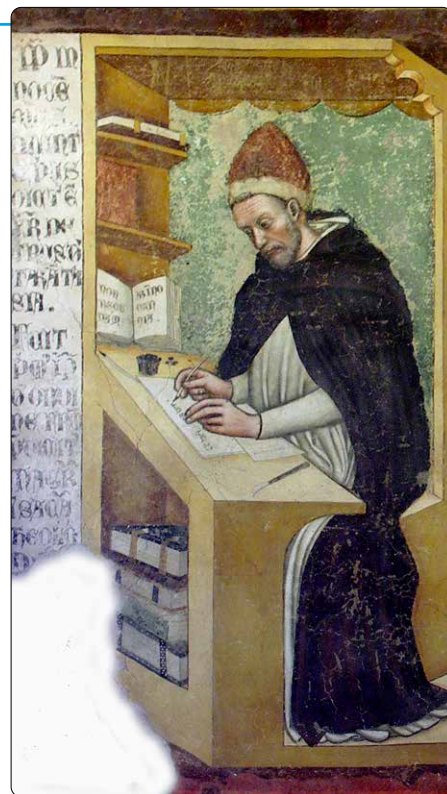
kám na univerzitě, leč pobyl na ní pouhé dva roky, než byl opětovně vybrán za provinčního ministra.

Patřil k těm přísnějším představeným. Vyžadoval obezřetnost při přijímání nových členů do řádu, dbal na disciplínu, přičemž vybízel kvardiány, aby nezanebdávali své právo napominat a kárat spolubratry, stavěl se proti zakládání klášterů v menších městech.

Petr patřil k předním osobnostem řádu sv. Dominika, jakož i církve svaté. Papež Klement IV. ho pověřil kázáním ve prospěch křížové výpravy a roku 1272 jej jmenoval papež Řehoř X. lyonským arcibiskupem. Petr jmenování hned nepřijal, necítil se hoden takového úřadu, až Řehořova intervence ho přiměla nabízenou mitru a berlu přijmout. V dané době šlo o nesmírně významný post – v Lyonu měl totiž dva roky nato zasedat koncil. Sidelní arcibiskup tohoto města se tedy v daném období dostal v církvi prakticky na druhé místo hned za papeže. Rok poté obdržel kardinálský klobouk.

Svým proslavem zahájil lyonský arcibiskup Petr z Tarantaise třetí část koncilu a měl i tu čest, aby kázal na pohřbu sv. Bonaventury, jenž během konání církevního sněmu odešel k Pánu (15. července). A když potom 10. ledna 1276 zemřel Řehoř X., zvolili kardinálové o jedenáct dní později jeho nástupcem hned v prvním kole právě Petra. Ten volbu přijal a s tírou při intronizaci probíhající následujícího dne přijal i jméno Inocenc V. Stal se tak prvním dominikánem na Petrově stolci. Nepřestal přitom jako dominikán žít, tedy v odříkání a askezi.⁽¹⁾

Během svého kratičkého pontifikátu začal Inocenc V. vyvíjet snahu o znovusjednocení Říma s Konstantinopolí, tj. latinského a východního křesťanství. Vyslal do Konstantinopole pro tyto úče-

Papež Inocenc V., série Čtyřicet slavných dominikánů, 1352, bývalý klášter San Niccolò, kapitulní sň, Treviso

ly i poselství vedené generálním představeným menších bratří sv. Františka – otce Jeronýma. Nestačili však již vyjednat uznání primátu Říma a *Filioque*, tj. pravdy, že Duch Svatý vychází nejen z Otce, ale i ze Syna. Úspěšnější už byl Inocenc V. ve zprostředkování příměří mezi Rudolfem Habsburským a Karlem I. z Anjou. Podpořil též křížovou výpravu ve Francii proti Maurům. Byl autorem komentářů k listům sv. Pavla, rukověti etiky či filosofických a právních spisů.

Více už toho nestihl, 22. června roku 1276 zemřel. O něco později, během pontifikátu Jana XXI., byly jeho ostatky uloženy v bazilice sv. Jana na Lateránu, avšak během zemětřesení v 18. století byla jeho hrobka zničena a relikvie nenávratně zmizely. Jeho kult ab immemorabili (tj. přítomný od nepaměti) stvrdil 14. března 1898 papež Lev XIII. oficiálním zařazením Inocence V. mezi blahoslavené.

Poznámky:

⁽¹⁾ Bylo to mimochodem zcela výjimečné a neopakovatelné konkláve, setkalo se na něm totiž třináct kardinálů, z nichž vzešlo pět budoucích papežů: Petr z Tarantaisie – Inocenc V. (1276), Ottobono Fieschi – Hadrián V. (1276), Pietro Juliani – Jan XXI. (1276–1277), Giangaetano Orsini – Mikuláš III. (1277–1280) a Giacomo Savelli – Honorius IV. (1285–1287).

Sám proti císařství

V roce 352 byl za Petrova nástupce zvolen papež Liberius. Brzy nato došlo ke střetu mezi císařem Konstantiem a biskupem Atanášem z Alexandrie. Konstantius, jeden ze dvou synů Konstantina, jeho nástupce, rozšířil po bratrově smrti své panování na celé císařství a začal i na Západě posilovat vliv bludného učení Ariova, jak to dělal již za života svého otce ve východořímské církvi.

Koncil v Niceji roku 325 sice arianismus definitivně odsoudil, ale ještě za Konstantinova života se na císařský dvůr vrátila „ariánská strana“ a mohla se tam zahnížit. Pro světskou moc představovalo ariánské redukované křesťanství určitou podobnost se starým státním pohanským náboženstvím, které sloužilo císařům po celá staletí jako nástroj moci.

Popřením Kristova božství vzdálil se arianismus od pravověrného chápání osoby a činů Božího Syna. Nejednalo se zde o kulturní rozdíly, nýbrž o zcela jiný druh představ o křesťanské skutečnosti. Definicí *pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, stejné podstaty s Otcem* vystoupil koncil proti bludu. Trval na tom, že jádro křesťanství spočívá v daru milosti vtěleného Boha, v tajemství, ze kterého může člověk bez vlastní zásluhy čerpat svůj život a které přijímá s úžasem, vděčností a uctivým klaněním. Arius naproti tomu popíral Krista jako pramen božského života. Pro něho bylo křesťanství pouze moudrostí, cestou k dokonalé lidské morálce, které Ježíš jako učitel vyučoval. Člověk potřebuje Krista pouze poznat a vytušit, jak může jeho učení uplatnit vyčerpávajícím způsobem ve svém životě. Tato hereze se rozšířila z Alexandrie do Egypta a dále na celý Východ. Výjimečnou osobností, která se postavila tomuto ariánskému učení neohroženě na odpor, byl nakonec pouze Atanáš, mladý biskup z Alexandrie, kterého si lid vybral za biskupa, když mu bylo 33 let.

Hněv císaře Konstantia, na jehož dvoře se seskupila ariánská strana kolem biskupa Eusebia z Nikomédie, dopadl na Atanáše, když v roce 335 odmítl císařem rehabilitovaného Aria přijmou zpět

do řad svého kléru. Alexandrijský biskup musel do vyhnanství do Trevíru. Později, za Konstantiových synů, kteří rovněž propadli arianismu, okusil ještě čtyřikrát krutost exilu.

Za svou odvahu a za svou víru vděčil sv. Atanáš dvěma mnichům, poustevníkům z pouště (sv. Antonínu a Pachomiovi), kteří jej v jeho boji podporovali, ukryli jej před císařskou policií a později ho nazvali „sloupem církve“ a „otcem pravé víry“, protože zůstal jediný, kdo bránil nicejské vyznání víry a autenticitou katolickou nauku.

Ale Atanáš byl neohrožený bojovník, který si nedával před ústa servítek. Jako skutečně nezávislý muž nijak se nemínil ani před samotným císařem, což platilo v té době za velký skandál: „Zdá se, že svobodný muž je otrokem těch (ariánů), kteří jej mají v hrsti.“ Atanáš se nedal pohnout císařovými jedovatými poznámkami: zcela otevřeně označil Konstantia za Antikrista.

Věřoucný spor se stal v celém císařství bojem pro a proti Atanášovi. V roce 353 svolal Konstantius synodu do Arles, aby prosadil i na Západě odsouzení Atanáše. Papež Liberius neváhal ani na okamžik bránit svého biskupa. Když se však jeho legáti podrobili císařovu násilí, napsal Atanáš papeži rozhořčeně: „Vaše chování mě naplnilo smutkem. Dám raději přednost tomu, abych vytrpěl smrt pro Pána, než abych dal svůj souhlas těm, kteří stojí proti evangeliu.“ Pak se obrátil na Konstantia: „Jen nerad jsem přijal tento svůj úřad. Bůh je mi svědkem. Teď však mám

horoucí přání vykonávat jej, dokud budu jako poutník na této zemi. Nikdy jsem se nesnažil prosadit svou vůli, nýbrž vždy jednat tak, abych byl co nejpřesněji věren apoštolskému právu. Dávám přednost víře, kterou velká řada biskupů předávala a pro kterou se někteří z nich stali mučedníky. Mým jediným přáním je: uchránit víru neporušenou.“

Konstantius usoudil, že musí sám vnutit papeži Atanášovo odsouzení, aby mohl boj rozhodnout pro sebe. A tak povolal papeže do Milána. Bylo to poprvé v dějinách, kdy se papež odebral za světským vládařem. Doslovný zápis o výslechu papeže císařem se dodnes zachoval.

Liberius nepřijal císařovy náhledy a musel do exilu. Ponížení, stáří a nátlak, kterému byl vystaven, vedly nakonec v roce 357 k tomu, že vyslovil nad Atanášem exkomunikaci. Ve svém apoštolském listu *Studens Paci* (V úsilí o pokoj) východním biskupům uvádí Liberius, aby alespoň trochu zachoval pravdu, nikoliv věroučné, ale disciplinární důvody pro exkomunikaci. V listu píše: „Když Atanáš nepřijde do Říma, musí vědět, že již nestojí ve společenství římské církve... Podle kněží, kteří se vrátili, nemá v úmyslu přijít. Krátce řečeno... z tohoto psaní máte vyrozumět, že Atanáš není ve společenství ani se mnou, ani s římskou církví.“

Byla to temná hodina církevních dějin. Atanáš byl roztrpčen ponížením, které mu papež způsobil, ale nepřestal zcela sám a jediný hájit učení církve. Až do své smrti roku 373 zůstal předním bojovníkem za Kristovu víru, tak jak ji definoval koncil v Niceji.

*Z 30giorni 7/91 přeložil-lš
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jini za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

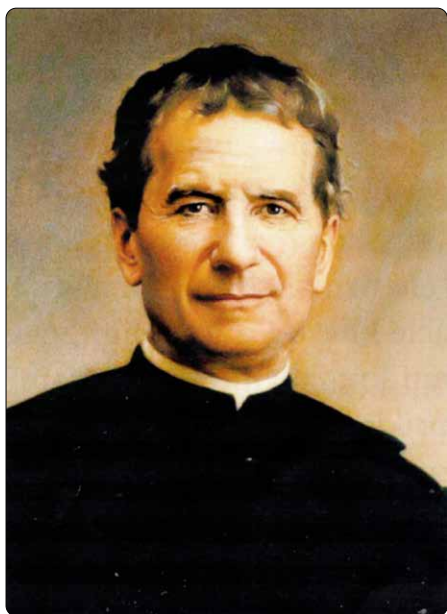
Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“ On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude

zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Kněz pro kněze

Při generální audienci 30. června 2010 na náměstí Sv. Petra, krátce po skončení Roku kněží, papež Benedikt XVI. věřícím představil sv. Josefa Cafassa těmito slovy: „Nebyl farářem jako světec arský, ale byl především vychovatelem, formátorem farářů a diecézních kněží, ba svatých kněží, mezi něž patří svatý Jan Bosco. Nezaložil – jako jiní svatí kněží z piemontského kraje – řeholní instituty, protože jeho »založením« vznikla »škola života a svatosti kněží«, kterou vytvořil svým příkladem a učěním v »církevním konviktu sv. Františka z Assisi« v Turíně.“ Ano, vskutku je tomu tak: Zatímco Cafassův proslavený žák don Bosco založil salesiány, druhou nej-

Mimořádná jednota spojovala dona Cafassa s donem Boskem, jemuž byl 25 let duchovním otcem, každý týden jeho zповědníkem a později i statečným obráncem jeho vzkvétajícího řádu. Don Bosco s vděčností o něm řekl: „Jestliže jsem někdy udělal něco dobrého, vděčím za to donu Cafassovi, do jehož rukou jsem vložil všechny své činy, všechna svá studia, všechna svá životní rozhodnutí. Byl mým rádcem, mým prvním katechetou, mým stálým podporovatelem, mým velkým ochráncem a významným dobrodincem. Nikdo nemohl odolat láskyplné dobrotě dona Cafassa. Dokázal přinést útěchu a stát při člověku jako nikdo jiný, a přitom připisoval každou zásluhu Bohu. Jemu vděčím za všechno.“

větší katolickou řeholi na světě, on sám zůstal prostým a neokázalým, zůstal tím, čím se chtěl stát od útlého věku – svatým knězem Božím.

Josef Cafasso se narodil 15. ledna 1811 v Castelnuovo d’Asti nedaleko Turína, kde jen o čtyři roky později spatřil světlo světa Jan Bosco. Podobně jako jeho tři sourozence, také jeho samotného formovala atmosféra hluboké zbožnosti rodičovského domu, otcova známá dobrota srdce a matčina obětavá láska k chudým a nemocným. Josef sice nikdy nebyl plachý ani zádumčivý, rád se však stáhl do ticha, aby se modlil, a protože byl u oltáře jako ministrant – což byla jeho oblíbená činnost – tak nápadně zbožný, lidé z vesnice ho brzy nazvali „malým světcem“. Nikoho proto nepřekvapilo, když se jako třináctiletý, v den svého prvního svatého přijímání, definitivně rozhodl následovat Pána Ježíše v kněžské službě. Jako gymnazista se později poprvé setkal na slavnosti patrocina v Murialdu s dvanáctiletým Janem Boskem, který se rovněž chtěl stát knězem. Zatímco mu temperamentní Bosco chtěl ukázat všechny hry na jarmarku, šestnáctiletý budoucí klerik trochu překvapenému Jenikovi prozradil hlavní motto svého života: „Kdo vstoupí do duchovního stavu, »prodává se« Pánu! Nic mu nesmí být dražšího než to, co může sloužit k větší slávě Boží a pro

spásu duší.“ Don Bosco později vyprávěl, jak tehdy, hluboce zasažen, cestou domů plný nadšení opakovaně volal: „Já jsem ho viděl a mluvil jsem s ním! Je to skutečně světec. Teď se však vážně musím snažit, abych se mu podobal.“ Šest

Sv. Josef Caffaso

let nato, v roce 1833, přijal teprve dvaadvacetiletý Cafasso kněžské svěcení a dal si krásné předsevzetí: „Pane, chci být celý tvůj, chci se nechat posvěcovat a stát se rychle svatým. V tom ať spočívá moje největší štěstí.“

Čtyři měsíce po vysvěcení vstoupil novokněž do církevního Konviktu svatého Františka z Assisi v Turíně, aby si pod vedením rektora svatého života osvojil prostředky, jež mu umožní stát se skutečným pastýřem duší: bohatý vnitřní život a život modlitby, velkou horlivost v pastoraci, kázání a katechezi; hlubokou zbožnost při mši svaté a ve zpovědnici. Cafassa zvláště těšilo studium morální teologie v duchu sv. Alfonse Marie de Liguori, takže don Guala svěřil doučování těch méně nadaných vzornému studentovi, jehož měl rád jako syna.

Josef jim jako rozený učitel s lehkostí a oduševněním srozumitelně vysvětloval přednášky profesorů. Jeho ctnostný způsob života mu zakrátko také v konviktu vysloužil titul „il santo“ (světec).

Proto nikoho nepřekvapilo, že po smrti dona Gualy převzal jako jeho nástupce zodpovědný úřad rektora kněžského konviktu právě všemi oblíbený sedmatřicetiletý don Cafasso. „V konviktu nás naučili být kněžími,“ vyjádřil krátce a výstižně don Bosco. Právě proto sem každý rok přicházelo přibližně 60 kněží, a to i z oblastí vzdálených od Turína a Piemontu, dokonce až ze Sardinie. Zde v Cafassově škole pravého kněžského života si chtěli

prohloubit své kněžství s cílem, aby jako dobří zpovědníci a duchovní průvodci vychovávali a usměrňovali další kněze a – samozřejmě – věřící. Josef Cafasso se tak stal charismatickým formátorem celé nové generace kněží, a to svým vyučováním, četnými kněžskými rekolekcemi, kázáními plnými příkladů ze života, moudrým duchovním vedením a neúnavným katechetickým působením, zkrátka – svým duchovním příkladem a úsilím o svatost v každodenním životě.

V konviktu dokázal vytvořit šťastnou duchovní rodinu, z níž vyšli také svatí, blahoslavení a mnozí zakladatelé řeholních řádů, v neposlední řadě i Cafassův synovec – bl. Josef Allamano (1851–1926), zakladatel řehole misionářů a misionářek Panny Marie Útěchy. Další, bl. Klement Marchisio, zakladatel Kongregace dcer sv. Josefa, s odstupem času s vděčností

Každou sobotu navštěvoval Cafasso velkou patronku Turína v mariánské svatyni Panny Marie Těšitelky (Consolata) a vždy, když měl vážné úmysly, u ní slavil mši svatou. Její obraz uctíval i ve své soukromé oratoři. Především byl hluboce přesvědčen: „Kněz, který je oddán Panně Marii, který ji v lásce poslouchá jako druhý Ježíš, se nemůže vzdálit od jejího Syna. Žije s ní, hovoří s ní, má k ní důvěrný vztah, odhaluje jí svá tajemství, svá utrpení i útěchy, sdílí s ní své obavy a naděje, radí se s ní o svých zápasech a úsilí... prostě se k ní v něžné lásce nechová jinak, než jako by byla jeho vlastní milující matkou.“ A tak bylo důstojné a správné, že svatý kněz a formátor Josef Cafasso, jenž zemřel v pouhých 49 letech v přítomnosti dona Boska, našel místo svého posledního odpočinku právě v mariánské bazilice Panny Marie Těšitelky.

POUTĚ DO MEDJUGORJE 2025

Srdečně zveme na poutě do Medjugorje v Jubilejním roce 2025 s CK Hvězda mořská. Medjugorje je jedno z neznámějších a nejnavštěvovanějších mariánských poutních míst, kde se dosud zjevuje každý den Panna Maria, Královna míru. Na poutích je zajištěn bohatý duchovní program: účast na večerním modlitebním programu farnosti, výstup na vrch Zjevení Podbrdo a na horu Križevac, návštěva místních komunit, svědectví, prostor pro osobní modlitbu, možnost získání plnomocných odpustků v kostele sv. Jakuba. Poutě jsou duchovně doprovázeny kněžími.

Vydejte se s námi na místo, kde se nebe dotýká země, a objevte pravou radost, pokoj a lásku.

TERMÍNY POUTÍ 2025:

- **Mladifest** | 1.–9. 8. | P. Petr Václavěk, P. Romuald Štěpán Rob | Cena: 4 200 Kč + 209 €
- **Nanebevzetí Panny Marie** | 11.–17. 8. | P. Bogdan Stępień OSPPE | Cena: 3 990 Kč + 179 €
- **S Hvězdou mořskou** | 7.–13. 9. | Cena: 3 990 Kč + 179 €
- **Říjnová** | 5.–11. 10. | P. Piotr Pawlik OFMConv. | Cena: 3 990 Kč + 179 €
- **Chlupská** | 26. 10.–2. 11. | P. Šebestián Smrčina OFM | Cena: 4 200 Kč + 229 €
- **Slavko Barbarič** – 25. výročí úmrtí | 22.–28. 11. | Cena 3 990 Kč + 179 €
- **Vánoční** | 22.–27. 12. | Cena: 3 990 Kč + 129 €
- **Silvestrovská** | 28. 12.–3. 1. | Cena: 3 990 Kč + 179 €

Přihlášení a více informací najdete na webu www.hvezdamorska.cz.

V případě dotazů kontaktujte: info@hvezdamorska.cz, tel. 774 292 428.

řekl: „Vstoupil jsem do konviktu jako velký uličník a lehkomyšlník. Nevěděl jsem, co znamená být knězem. Ale vyšel jsem z něho zcela změněný, do hloubky proniknutý kněžskou důstojností.“

Cafasso kladl v kněžské formaci zvláštní důraz na službu ve zpovědnici, kde denně sám trávil mnoho hodin jako vyhledávaný zpovědník. Mezi ty, kteří se u něj zpovídali, patřili biskupové, mnozí starší kněží a řeholníci, prostí kaplani a vesničtí kněží – dokonce i z alpských údolí. Kromě toho tam přicházeli profesori, šlechtici a státní úředníci, jakož i běžní farníci. Mimořádnou pozornost věnoval těm nejbídnějším, především vězňům, kteří v Turíně 19. století žili v nelidských podmínkách. Cafasso byl ke všem bez rozdílu a v každém čase dobrotivým a milosrdným otcem, který na základě své bohaté pastorační zkušenosti svým kněžím vysvětloval: „Odpuštění je takřikajíc vrcholem Boží všemohoucnosti. Tím, že Nejvyšší s námi sdílí tuto plnou moc, podělil se s námi o největší a nejobdivuhodnější dílo své všemohoucnosti... Kdo z nás kněží touží konat velké, vznešené, ušlechtilé, slavné skutky, ať zpovídá; kdo chce bližnímu prokázat neocenitelnou službu, ať zpovídá.“ Cafasso nikdy neukládal těžké pokání, nýbrž velké i malé povzbuzoval slovy: „Svědomitě vykonávejte všechny činnosti, i ty nejmenší, nejnepatrnější, z lásky k Bohu.“

Nikdy se nestalo, že by byl zbytečně přišel i k těm nejzarytějšíh hříšníkům, kteří na smrtelné posteli rázně odmítli již několik kněží. Všechny přivedl ke zpovědi a k obrácení, přičemž každý úspěch vždy připisoval „Panně Marii, Útočišti hříšníků“.

Navenek nenápadný, malý a trochu shrbený don Cafasso byl často navštěvovaným „mužem rady“, jenž rychle pochopil úmysly prosebníků tak, jako by četl v jejich duších. Don Bosco dosvědčil: „Vše jen při pohledu na člověka uhádl, což tížilo jeho svědomí.“ Potom několika slovy poskytl takové osvícené rady, že se na něj v důležitých věcech obraceli biskupové, ba dokonce i sám papež Pius IX. „Dělejte všechno tak, jako by to dělal Ježíš,“ bylo ho často slyšet. A když po kněžských rekolekcích, lidových misiích, dlouhých rozhovorech týkajících se záležitostí duše, či po katechezích už téměř neměl hlas a sotva se držel na nohou, tehdy použil svoji „tajnou zbraň“, kterou všem vřele doporučoval, zejména pak kněžím:

„Nejlepší přípravou na apoštolát a na práci je modlitba. Silou při práci je modlitba a rovněž odpočinkem po vynaložených námáhách není nic jiného než modlitba.“

*Z Vítězstvo Srdca 149/2022
přeložil a upravil -dd-*

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu za kněze

Pane, smiluj se! *Pane, smiluj se!*
Kriste, smiluj se! *Kriste, smiluj se!*
Pane, smiluj se! *Pane, smiluj se!*
Kriste, uslyš nás! *Kriste, uslyš nás!*
Kriste, vyslyš nás! *Kriste, vyslyš nás!*

Bože, náš nebeský Otče,
smiluj se nad námi!

Bože Synu, Vykupiteli světa,
Bože Duchu Svatý,
Bože v Trojici jediný,

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Srdce nejvyššího Velekněze a pastýře,
smiluj se nad námi!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Srdce Krále a Božského přítele kněží,
smiluj se nad námi!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, hlubino všech
cností,
posvět' duše a životy svých kněží!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, plné nekonečné moudrosti,
*napoj své kněze z pramenů
Ducha Svatého!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, výhni láskou
planoucí,
zapal kněžská srdce láskou k duším!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v němž se Otci zalíbilo,
*dej, ať nitro kněží
je Tvým stánkem nejmilejším!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, trpělivé a milosrdné,
*učň všechna srdce kněží
podobnými Srdci Tvému!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, sílo a opora kněží,
*pomáhej všem kněžím
v plnění povinností jejich úřadu!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, útěcho sluhů
Tvého oltáře,
*dej, aby všichni kněží hledali
a nacházeli své blaho jen v Tobě!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,
*posiluj své kněze, aby se potupou
a pronásledováním neodvrátili od Tebe!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné,
*přiveď zpět k svému Srdci kněze,
kteří se od Tebe neposlušností odvrátili!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení,
*dej, aby se všichni kněží po slavném
vzkříšení sešli s dušemi sobě svěřenými!*

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, žehnej všem kněžím u nás i po celém světě!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, dej, aby rodiče zbožně vychovávali své syny a aby za největší milost a čest uznávali jejich povolání kněžské!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, dej dětem a mládeži horlivé duchovní rádce jako opravdové přátele!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ochraňuj a spas duše všech kněží na přímluvu své nejsvětější Matky, Královny kněží!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, dej našemu národu horlivé a neohrožené kněze na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje, svatého Vojtěcha, svatého Jana Nepomuckého a svatého Jana Sarkandra!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

**Zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
sv. Markétě Marii Alacoque**

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, zahrň růžemi milosti všechny kněze a misionáře na přímluvu svaté Terezie z Lisieux!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, buď štěstím a odplatou všem věrným kněžím zde i na věčnosti!
Prosíme Tě, vyslyš nás!

Vyslyš, Otče, přímluvy všech našich svatých patronů, zvláště těch, kteří vynikali důstojností kněžskou!
Vyslyš je, ó Otče!

Slyš prosby všech svatých papežů, biskupů, kněží, bohoslovců, misionářů a mučedníků, kteří již s Tebou slavně kralují v nebi!
Vyslyš je, ó Otče!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa a denně se obětuješ za nás rukama svých kněží,
smiluj se nad námi!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa a denně živiš duše kněží svým předraženým Tělem,
smiluj se nad námi!

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa a denně napájíš duše kněží svou drahou cennou Krví,
smiluj se nad námi!

Ježíši tichý, srdce pokorného,
přetvoř naše srdce podle Srdce svého!

MODLEME SE:

Milý Pane Ježíši, prosíme Tě pro Tvou Krev prolitou za kněze a za nás všechny, připoutej ke svému Božskému Srdci všechna srdce kněží. Dej, aby svá srdce otvírali dokořán a neznali jinou lásku než Boha a nesmrtelné duše!

Nedopusť, aby zapomněli na svoji kněžskou velikost a nechali se svést tělesností. Dej, aby byli branami stále otevřenými, studnicemi plnými, aby žiznici duše nenacházely studnice vyschlé nebo zakažené a nemusely se v zoufalství vracet zpět do své pouště. Dej, aby kněží pevně a nad-

šeně věřili v Tvou nadpřirozenou pomoc a nedůvěřovali v sebe! Dej, aby jejich slova zapalovala opravdovostí a uchvacovala vroucností! Chraň je mluvení bez duše, které šíří vlažnost a netečnost. Nám dej milost, abychom chápali jejich nadpřirozený úkol též nadpřirozeně. Dej, abychom viděli v činnosti kněží přímé pokračování Tebe, Vykupitele světa, a měli je ve velké úctě a pamatovali, že jsi řekl: „Kdo vás slyší, mne slyší. Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá. Kdo mnou pohrdá, pohrdá tím, který mě poslal.“ (Lk 10,16)

Milý Pane Ježíši, dej, aby se stále více věřících obětovalo za kněze. Kněží aby vedli svěřené duše dobře a bez bázně před lidmi. Aby měli velikou sílu k boji, neboť „jsou prioritním cílem ďáblova lovu“ a peklo vede boj především proti kněžím. Pekelné mocnosti vědí, že stádo je snadnější kořistí, když je poražen a zahnan pastýř. Pohleď, Otče, jak jsou vysílení Tvoji kněží narůstajícími povinnostmi i pro malý počet kněží!

Bože Všemohoucí, Ty jim můžeš dát stonásobnou sílu!

Dej, aby byla Tvá vinice u nás stále více obdělávána šlechtnými dušemi, které by se Ti nabídly za oběť a které by nesly celou tíhu této oběti!

Smiluj se, milý Ježíši, a pomoz nám, abychom svými modlitbami a oběťmi dovedli podírat Tvé vyvolené sluhy a jednou na věčnosti se s nimi mohli radovat v nebesích!

Amen.

Podle fatym.com

SOS modlitba za kněze

SOS modlitba za kněze – již 26 let spojuje tato iniciativa tisíce laiků a kněží v modlitbě za kněze. Mluvíme o *Misii Betánie* na podporu kněží, která nabízí mnoho forem duchovní péče a doprovázení kněží v jejich službě. „Jako věřící jsme poněkud zapomněli na modlitbu za kněze a je pro nás snazší zaměřovat se na jejich chyby a obvinění proti nim,“ uvedla pro Vatikánský rozhlas Daria Tyborská z Kongregace sester rodiny z Betánie.

Počátky a charisma *Misie Betánie*

Misie Betánie na podporu kněží byla založena 4. února 1999 z iniciativy sestry Gabriely Bassisty, která naslouchala radostem a starostem kněží a odpovídala jim modlitbou. První adorace Nejsvětější svátosti zasvěcená kněžím dala vzniknout společenství osmi osob, které se zavázaly modlit se po celý život za konkrétního kněze. Dnes má *Misie* více než 8 800 členů a vede ji Kongregace sester rodiny z Betánie, jejíž charisma zaměřené na službu kněžím vychází od jejího zakladatele, Božího služebníka otce Józefa Małysiaka SDS. „Charisma sester z Betánie je založeno na podpoře kněží modlitbou a pomocí v pastorační práci,“ vysvětlila sestra Daria Tyborská.

Odpovědnost za církev

Misie Betánie chce upozornit na nutnost změny přístupu k odpovědnosti za církev. „Zvykli jsme si, že je to doména kněží a duchovenstva a laici jsou méně angažováni. Naštěstí se tento způsob myšlení již mění – a mění se v našich modlitbách a skrze ně,“ poznamenala sestra Daria Tyborská. *Misie Betánie* na podporu kněží tak ukazuje, že věřící podporují kněze v jejich svatosti a povolání. „Stejně jako kněží jsou zodpovědní za nás, my jako věřící jsme zodpovědní za naše kněze,“ dodala sestra Daria pro Vatikánský rozhlas – Vatican News. Modlitební společenství za kněze sdružuje jak laiky, přátele kněží, jejich rodiny, přátele, lidi dobré vůle, tak i duchovenstvo. „Ano, kněží se modlí jeden za druhého, modlí se i biskupové a lidé zasvěcení Bohu,“ zdůraznila sestra Daria. Každému členu je svěřen kněz, za kterého se má modlit, stát se jeho „stínem“ a diskrétně ho podporovat modlitbou k Duchu Sváté-

mu a k Matce Boží. Účastníci dostávají členskou kartu, modlitební knížku *Misie Betánie* na podporu kněží a pamětní obrázek pro kněze, za kterého se modlí, pokud si vyberou kněze podle své volby.

Proč se vyplatí modlit se za kněze?

Sestra Daria také zdůraznila nutnost modlit se za kněze kvůli současné situaci. „Jako věřící jsme na to trochu zapomněli, zbavili jsme se odpovědnosti za církev a vložili jsme toto jho na kněze,“ prohlásila a citovala svatého Jana Marii Vianneye, faráře arského, který řekl: „Máme takové kněze, jaké si modlitbou zasloužíme.“ Sestra Daria je toho názoru, že ačkoli média často zdůrazňují slabosti kněží, věřící by se neměli těmito zprávami ospravedlňovat, aby přestali podporovat duchovenstvo. „Dovolili jsme si myslet: Opravdu potřebujeme takové kněžství v církvi? A to je již velmi špatný způsob, jak zpochybňovat přítomnost Krista ve svátostech a v církvi. Dnes nás Bůh znovu volá, abychom objevili, že kněžství je svatě nade vše, co je slabé a křehké, a že je aktuální, že jeho milosrdenství je aktuální,“ zdůraznila sestra Daria Tyborská.

Různé formy podpory

Misie Betánie na podporu kněží nabízí mnoho iniciativ, které naplňují její hlavní charisma. „Modlitební úmysly za kněze“ je online kniha, do které věřící i samotní kněží zasílají modlitební úmysly, které sestry předkládají před Nejsvětější svátostí. „Úřad mešních úmyslů“ zase umožňuje objednávat mše za kněze, živé i zemřelé. „Kněžské neděle“ jsou setkání ve farnostech, kde sestry svědčí o modlitbách za kněze a ukazují krásu jejich služby. „Modlitební skupiny *Misie Betánie* na podporu kněží“ organizují první čtvrtek v měsíci adoraci a „SMS pohotovostní službu pro kněze“, která kněžím umožňuje požádat o modlitby prostřednictvím textové zprávy.

Poznámka redakce: V České republice podobná služba funguje v některých farnostech a komunitách.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Modlitba za zbloudilé kněze

Dobrý Pastýři, drahý Veleknězi, milý Ježíši Kriste! Smiluj se nad kněžími, kteří žalostným odpadem zarmoutili Tebe a církve, Tvou nevěstu! Ty víš, jak je nám líto nevěrných kněží, kterým jsi tolik dal, které jsi učinil tak mocnými, kteří Tě opustili pro marnost svých smyslů!

Spasiteli dobrý! Ty jsi věděl již při poslední večeři, když jsi ustanovil Nejsvětější svátost oltářní a svaté kněžství, kolik kněží v budoucnu opovrhne přесvatým Tělem Tvým a zbaběle Tě opustí. Nepředstavitelně jsi pro ně trpěl. A především pro tuto hroznou bolest svého svatého Srdce buď jim milostiv! Nedopusť, aby Tvá svatá Krev tekla pro ně nadarmo, aby se jejich konec podobal strašlivému konci Jidášovu...

Pomoz jim pro slzy své Matky a její utrpení pod křížem! Usnadni jim návrat k Otcí! Nepopřej jim klidu, pronásleduj je neustále svou láskou, až je strhneš na kolena a přitáhneš k sobě! Popřej nám, abychom je směli svými modlitbami a obětmi vrátit v Tvou náruč a Tebe usmiřovat za jejich provinění. Připoj naše vroucí prosby k hlasu své přесvaté Krve, kterou jsi prolil za nás všechny! Slituj se nad nimi, nebuď jim soudcem, ale milosrdným Spasitelem!

Nebeský Otče, obětujeme Ti předrahou Krev Tvého Syna, který pro nás trpěl a umřel na kříži, abys touto Krví smyl nevěrnosti odpadlých kněží. Slituj se nad jejich bídou, odpusť jim a dopřej všem návrat do Tvé Otcovské náruče! Amen.

Podle fatym.com

ženský soulad. V době ostrých teologických sporů o podstatu Krista, nejasnosti ohledně slavení Velikonoc a konfliktů mezi jednotlivými biskupy považoval svolání všeobecného koncilu za nejlepší řešení.

Ačkoli měl koncil podporu císaře, jeho závěry nebyly ihned všeobecně přijaty. Spor o Kristovo božství pokračoval ještě desetiletí a někteří pozdější císaři znovu ariány podporovali. Teprve v roce 380 prohlásil císař Theodosius I. křesťanství za státní náboženství Římské říše. O rok později, na prvním koncilu v Konstantinopoli, bylo nicejské vyznání víry potvrzeno a doplněno o články týkající se Ducha Svatého a církve.

Nicejský koncil nepřijal žádné rozhodnutí o biblickém kánonu ani nezaložil papežství, jak se někdy mylně tvrdí. Biskupský úřad i úřad římského biskupa existovaly dávno před rokem 325. Nicea však upevnila společné jádro víry, které spojuje církev dodnes.

K letošnímu výročí koncilu papež Lev XIV. připomněl: „Tento koncil představuje zásadní etapu ve vývoji vyznání, které sdílí všechny církve a církevní společenství. I když jsme na cestě k obnově plného společenství mezi všemi křesťany, uvědomujeme si, že tato jednota může být pouze jednotou ve víře.“

Zdroj: CNA, www.cirkev.cz

Nicejský koncil: 1 700 let křesťanské jednoty

Letošní červen přináší mimořádné jubileum: přesně před 1 700 lety, v roce 325, byl svolán první ekumenický koncil v dějinách církve, tzv. Nicejský koncil. Konal se ve městě Nicea (dnešní Iznik v Turecku) a stal se historickým milníkem pro celé křesťanství. Více než 300 biskupů se tehdy sešlo, aby vyhlásili jednotné vyznání víry, vyřešili zásadní spory o podstatu Krista a upevnili jednotu církve, kterou rozdělávala ariánská hereze.

Hlavní otázkou sporu bylo, kým skutečně je Ježíš Kristus. Podle ariánství byl Kristus stvořený – tedy měl počátek, nebyl věčný a neměl stejnou božskou podstatu jako Bůh Otec. Nicejský koncil tuto nauku jasně odmítl a potvrdil, že Syn je „zrozený, ne stvořený, jedné podstaty s Otcem“. Vzniklo tak nicejské vyznání víry, které křesťané po staletí vyznávají slovy: „Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky. Pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno.“

Mezi nejvýraznější odpůrce ariánství patřil mladý jáhen Athanasius, tehdejší teologický poradce alexandrijského patriarchy Alexandra. Ačkoli ještě nebyl biskupem, sehrál na koncilu důležitou roli a později se stal jedním z nejvýznamnějších obránců víry v Kristovo božství. Ve svých spisech opakovaně zdůrazňuje biblické důkazy Kristovy věčnosti, zejména slova z Janova evangelia: „Na počátku bylo

Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh.“

Koncil svolal císař Konstantin – křesťanský konvertita – krátce poté, co křesťané získali náboženskou svobodu díky Milánskému ediktu z roku 313. Tím oficiálně skončilo období perzekucí, které vyvrcholilo za vlády císaře Diokleciána, jenž nechal křesťany krutě pronásledovat za odmítání pohanských kultů.

Konstantin si uvědomoval, že k upevnění jednoty říše je zapotřebí také nábo-

Výstava: Katolická církev a 2. světová válka

V rámci *Dnů lidí dobré vůle* na Velehradě (4.–5. července) se uskuteční výstava portrétů duchovních vězňených či umučených v koncentračním táboře Dachau.

Letos uplynulo 80 let od chvíle, kdy byl osvobozen koncentrační tábor Dachau a současně skončila dlouhá a krutá 2. světová válka. Koncentrační tábor Dachau byl také nazýván „největší fara Evropy“, protože sem byli transportováni duchovní z celé Evropy. V letošním roce, z iniciativy olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzika, se uskutečnila první pouť kněží z České republiky do koncentračního tábora Dachau.

Součástí projektu je také výstava portrétů kněží z Arcidiecéze Olomouc, kteří v koncentračním táboře ve 2. světo-

vé válce zahynuli. Část této výstavy již byla představena v Senátu Parlamentu ČR při příležitosti zde konané konference na téma „Druhá světová válka a katolická církev“.

Kompletní výstava bude prezentována na Velehradě v rámci *Dnů lidí dobré vůle*.

Koncept výstavy vychází z klíčové knihy kněze olomoucké arcidiecéze Bedřicha Hoffmanna, vězňeného v koncentračním táboře Dachau. (P. Hoffmann po válce působil v kostele sv. Michala v Olomouci.)

Na výstavě budou ke zhlédnutí také dekry k vyznamenání Československého válečného kříže 1939, které obdrželi katoličtí kněží z Moravy.

*Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*

Chléb svaté Zity (27)

Dvůr byl znovu přikrytý vysokou bílou peřinou. Zita se přebrodila skrze bílé závěje a na prahu kuchyně si oklepala boty od sněhu. Potom vešla dovnitř. Chtěla zatopit v peci, aby Rebecce ulehčila práci.

V kuchyni byla pořádná zima. Vzala z koše poslední polínka a zatopila jimi v peci. Potom, až se oheň rozhořel, přidala velká polena. Pec se rozžhavila a do kuchyně i místnosti, ve které jedlo služebnictvo, sálalo příjemné teplo. Zita se posadila na dřevěnou lavici přikrytou huňatou kožešinou. Kdysi sloužila slečně Isabelle jako přikrývka, ale čas se na ní už podepsal. Chtěla ji vyhodit, ale Zitě bylo líto vyhazovat něco, co se dá ještě použít. Nyň se hodila. Vytáhla růženec, aby jí nebyla dlouhá chvíle. Pomodlila se první desátek, ale při druhém už místo Zdrávasu odevzdávala Matce své starosti.

Předevčirem jí pan Fatinelli nadšeně oznámil, že slečna Isabella se bude v létě vdávat. Alessandro se konečně vyjádřil. Měla radost. Vždyť i mladý pan Pagano měl oči jen pro slečnu Martu, dceru mastičkáře, ale na svatbu musí ještě počkat. Slečna je ještě mladinká. Otec mu zpočátku domlouval, že je pro něj mladá, a radil mu, aby se podíval po věkově bližší nevěstě, ale mladý pán byl neoblomný.

„Bud' se ožením s Martou, nebo se žádou,“ řekl rázně, a aby dodal svým slovům váhu, bouchl do stolu. Bylo to poprvé, co ho Zita viděla chovat se tak ostře vůči otci. Bála se, že se pan Fatinelli rozzlobí, ale jen se usmál a pronesl, že pokud tedy trvá na svatbě s Martou, je to potom skutečná láska. „A taková jen tak lehce nevypřchá,“ dodal.

„Zito, už jsi tu?“ Rebecca si setřásala z vlasů sněhové vločky.

Zita procitla ze vzpomínek a schovala růženec do kapsy. „Víš dobře, že toho moc nenaspím,“ usmála se.

„Tyto Vánoce budou bohaté na sněhovou nadílku, hustě sněží. To budou mít chlapi plné ruce práce!“ Rebecca nahlédla do pece.

„Vidím, že dochází dřevo, zajdu do dřevníku.“ A vzala koš.

Zita vstala a do velkého hrnce nalila vodu. Postavila ho na pec, aby se voda ohřála.

Podívala se oknem ven. Rebecca měla pravdu. Z oblohy se valily velké vločky sněhu. Vzala z police sáček se sušenými bylinkami a vhodila do hrnce s vodou tři plné hrsti. Bylinkový horký čaj přijde každému vhod.

Rebecca položila koš se dřevem do kouta a posadila se. „Zito, svátky jsou za tři dny. Co mám nachystat?“

Budou to první velké svátky, na které má sama připravit pokrmy. Už dnes má obavu, zda to zvládne.

„Připravíš, co míváme každý rok. Brokolic s česnekem a citronem, dušenou rybu se zeleninou, upečeme medové koláče, anýzová kolečka a vyzkoušíme i koláč s fíky,“ Zita začala vyjmenovávat dlouhý seznam, až se Rebecce zatočila hlava. „Půjdu na trh a dokoupím med a ostatní.“

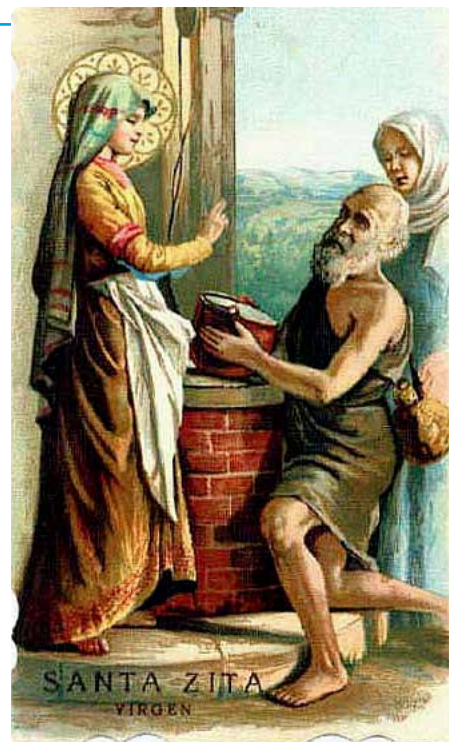
„Zito, venku přece hustě sněží. Nevím, jestli je dobrý nápad, abys chodila do města!“ Rebecca promlouvala s obavami k Zitě. I ona si všimla, že Zita už není tak hbitá jako dřív.

„Půjdu, ať se ti to líbí nebo ne,“ odpověděla jí Zita s vlídným úsměvem. „A zbytečně nemluv, ale dej se do práce, za chvíli přijdou hladovci,“ mrkla na ni.

Nechala Rebeccu o samotě a vyšla na dvůr. Maurizio s Ritiným mužem se oháněli lopatami a odhazovali sníh, aby udělali chodníčky ke studni a k ostatním hospodářským stavením. Zita se zastavila a vrátila se do kuchyně.

Přiběhla k hrnci s vodou a rychle ho odtáhla. „Mám děravou hlavu. Úplně jsem zapomněla, že jsem dala vařit bylinkový čaj.“ Zavrtěla nad sebou hlavou. Vzala dva džbány a do každého nalila bylinkový čaj. Jeden džbán vzala s sebou.

V salóně otevřela dokořán okno, aby se vyvětral. Neustále se v něm kouří, a tak je cítit, že je vzduch těžký. Potom sundala ze stolu ubrus. I když včera prostřela čistý, kdosi ho zašpinil šťávou z masa. Ze skříně vytáhla nový, prostřela ho na stůl a uhladila, aby neměl zbytečné záhyby. Prstem přejela po nábytku, a jakmile si všimla, že je na něm trochu prachu, hned se rozběhla do komory, kde ukládají věci na čištění

a úklid, vzala z police čistý hadr a poutírala každý kus nábytku v salóně. Potom zavřela okno a zatopila v kamnech. Když se rozhořela, položila na stůl příbory, sklenice a do středu umístila džbán. Potom se vrátila do kuchyně připravit snídaní pro panstvo.

Rebecca se skláněla nad hrncem a míchala ovesnou kaši, jak jí Zita večer přikázala. Jen co se v Luce začala roztahovat zima, Zita se rozhodla, že služebnictvo bude dostávat výživnější stravu. Trvala však na tom, aby během celého adventu nedostávali žádné maso.

Zita vzala z košíčku vajíčka a dala je vařit. Nakrájela chléb, kozí sýr a umyla několik oliv. Všechno dala na velký talíř a přikryla utěrkou.

„Z paláce půjdu rovnou na nákup. Polož mi prosím koš pod stříšku dvorany,“ řekla Rebecce a vyšla ven.

„Pořádně se ochladilo,“ promluvil pan Fatinelli k Zitě, když ji zahlédl na chodbě.

„Je to tak,“ přikývla s úsměvem, „letosní svátky budou celé bílé. Ale není se co divit, vždyť již brzy nejnevinnější a nejsvětější Panna přivede na svět Dítě světla.“

Pan Guglielmo se zarazil. Nikdy ho nenapadlo přemýšlet o Vánocích v tomto smyslu. Posadil se za stůl a sledoval Zitu při servírování snídaně.

Dítě světla, znělo mu v uších. Skutečně! Vždyť bílá znamená světlo, a když se do sněhu opře slunce, ještě víc ho prozáří, až tak, že člověk musí sklopit víčka,

říkal si v duchu. Možná, že je to stejné, jako když se ocitneme u posledního soudu. Majestátnost Všemohoucího nás oslepí, až pocítíme nehodnost, hanbu a sklópíme zrak. I když se Dítě narodilo uprostřed noci, přece poukazuje na to, že v něm máme naději, že dokáže osvětlit i ten nejmournější den. Stačí mu jen důvěřovat.

„Zito, ani nevíš, jaké rychlé, ale zato poučné kázání jsi mi teď dala,“ zasmál se. „Řekla jsi mi velmi moudrá slova. Klidně bys mohla učit služebnictvo katechismu!“

Zita se na něj udiveně podívala. „Milostivý pane, co to říkáte? Vždyť jsme se jen bavili o zimě.“

„Ano, ale zatímco ostatní remcají na zimu a práci navíc kvůli sněhu, ty jsi ji vydvihla. I ve sněhu nacházíš Boha. Jsi velmi moudrá,“ polichotil jí.

„Řekla jsem jen to, co jsem si myslela,“ bránila se Zita. „Milostivý pane, půjdu na nákup. Chybí nějaké drobnosti. Vy něco nepotřebujete?“ Raději odvedla řeč, aby se nestyděla. Nerada poslouchala o sobě chválu. Bála se, aby pod vlivem sladkých řečí neotevřela náruč pýše, které stačí málo, aby duši uvrhla do pekla.

„Ne, nic nepotřebuji,“ zakroutil hlavou a natáhl se pro chléb.

Zita se uklonila a vytratila se ze salónu. Vyšla po schodech do podkroví, ze skříně vytáhla vlnák a přehodila si jej přes ramena, aby jí nebyla zima.

Po ulicích Luccy už odhazovali napařovaný sníh najatí pracovníci. Jejich práce se však zdála marná, protože z oblohy neustále padaly nové a nové sněhové vločky. Zitě se kráčelo těžko, sem tam zapadla, a proto jí cesta trvala mnohem déle než obvykle. Ale ani tak si neodpusťla, aby nejprve nezašla do kostela svatého Frigidiana.

Do kostela vedla úzká cestička se závěsemi sněhu po stranách. Kostelník si přivstal, aby věřícím umožnil vstup do chrámu, avšak lopatu prozíravě neuklidil, ale opřel o zeď, protože věděl, že ji bude znovu potřebovat.

Zita vešla dovnitř a přezehnala se svěcenou vodou. Potom přešla na své obvyklé místo a před obrazem Bohorodičky klekla na kolena. Pocítila v nich křupnutí a bolest. Nedbala však na ni a hned se pohroužila do upřímné modlitby.

Po půlhodině vstala, ačkoli nerada. Ve společnosti Matky Boží se cítila velmi

dobře. Ale věděla, že se jí zavděčí, když nebude zanedbávat své povinnosti.

Kostelník se znovu oháněl lopatou. Když trávil čas ve svatostánku, sněhová nadílka pořádně narostla. Přebrodila se přes hlavní ulici a opatrně scházela dolů uličkou k městské bráně. Po chvíli zaklepla na dveře starého domku a vešla dovnitř. „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus,“ pozdravila s úsměvem ženu ohřívající se u kamen. „Pan Gustavo je doma? Potřebuji med.“

„Tady jsem,“ vyšel z vedlejší místnosti vysoký čtyřicátník. „Kolik potřebuješ?“

„Aspoň pět sklenic. V zimě mizí víc než jindy,“ provinile se usmála.

Gustavo se otočil a vrátil se do vedlejšího pokoje. Po chvílce vyšel se sklenicemi medu a uložil je do Zitina koše. Vytáhla měšec s penězi, odpočítala mu požadovanou sumu a poděkovala.

„Nechceš se ohrát? Venku je zima,“ zeptala se žena.

„Děkuji, domů to mám kousek. Požehnaný den!“ zavolala od dveří. Čekala ji ještě cesta k mastičkáři. Doufala, že budou mít všechny bylinky, které potřebuje.

Měla štěstí. Kromě rozmarýnu koupila všechno. Spokojená s nákupem si svlékla vlnák a přikryla jím koš, aby se bylinky v sáčcích nerozmočily. Dala si ho na záda a vydala se nahoru k paláci.

Guglielmo Fatinelli nespokojeně kroutil hlavou. Zita nemá rozum. Z nebe se sype sníh, všechno kolem mrzne a ona se vydá na nákup jen v šatech a zástěře! V duchu nadával. Hned si umínil, že jí na Vánoce daruje kožich. Zaslouží si ho. Jen aby ho přijala, povzdychl si v myslí. Jak ji znám, bude se bránit, že není panička, ale jen obyčejná služka. Otočil se od okna a posadil se do křesla.

Dnes zůstal doma. Výrobnu hedvábí už stejně víc řídí Pagano než on. Nezlobil se. Byl rád, že v synovi našel úspěšného pokračovatele. Jen mu bylo líto, že se všechno seběhlo tak rychle, že ani neměl čas mu slavnostně předat pomyslný klíč od rodinného podnikání.

Ale jsem rád, že se tak uchytil. Přinesl nový vítr... Co vítr. Vichr! Zasmál se. Svěží nápady mladé mysli naprosto změnily chod výroby. Za mého vedení jsme vyráběli jen hedvábí, nyní se šije oblečení, tuniky, dokonce i závěsy. Co už! Stárnu. Podíval se na své ruce. Prsty se mu trásly.

Zpozoroval to už dřív, ale snažil se to před ostatními skrývat. I na hrudi ho čím dál častěji píchá. Proto víc odpočívá, než pracuje, ale každému s úsměvem tvrdí, že nechce bránit synovi v rozletu. A tak mu nechává volnou ruku.

Není divu, mám už hodně křížků a záda sehnutá těžkými kříži. I když... zamyslel se. Nemohl se srovnávat s těmi, kteří denně těžce dřou, aby si vydělali na chléb. Opřel si hlavu a stiskl víčka. Mihoťal se mu za nimi obraz, když k nim poprvé přišla Zita. Děvče samá ruka noha, s dlouhým copem, ale tiché, pokorné a vždy vlídné.

Viděl se, jak si ji prohlíží, a ještě i dnes si vzpomněl na myšlenky, které mu přicházely na mysl. Potichu si kladl otázku, zda z ní bude dobrá opatrovnice jeho andílků? Moc se mu nechtělo ji přijmout, ale Bianca ho přesvědčila, a tak svolil. Obraz zmizel a objevil se nový.

Viděl se nemohoucí v posteli a jasně slyšel příkrá slova, kterými Zitu častoval. Zastyděl se. Sám neví, co ho to tehdy popadlo, že byl vůči ní tak zaujatý. Nejraději by ji znovu za toto příkoří odprosil, ale věděl, že dobrácká Zita si neuchová v srdci špatné vzpomínky. Všechno přemění na dobro. Proto by jen otevřel starou ránu, kterou, jak doufal, Bůh navždy zahladil.

Otevřel oči a rozhlédl se po prázdném salóne. Ani se nenadějí a budu v něm sedávat sám. Čelo se mu zachmuřilo. Isabel-la se v létě vdá za Alessandra a odstěhuje se až do San Macaria. Těžce vzdychl. Aspoň že Pagano tu zůstane. Nelíbí se mi, že podlehl šarmu slečny Marty. Kdyby si našel sobě rovnou, mohl už být ženatý a ticho paláce by přehlušilo skotačení vnučat. Jenže má tvrdou hlavu. Takto aspoň vím, že Martu skutečně miluje. Ach Bianco! Chybíš mi, ale snažím se být dobrým otcem, ujišťoval ji v myšlenkách.

Natáhl se pro rozečtenou knihu na stolek. Už se nechce utápět ve vzpomínkách, ani přemýšlet nad tím, co by bylo kdyby... Bůh s ním má svůj plán, který on nemůže změnit. Proti Boží prozřetelnosti se nedá bojovat, vždy bude vítězem, nač se tedy dopředu trápit?

Zita byla hned od rána svěží, i když spala sotva dvě hodiny. Téměř celou noc strávila v modlitbě. Vyznávala díky Bohu za

Marii, skrze kterou na zem znovu zavítá Mesiáš. Už nyní se na oslavu jeho narození těší, ačkoli slavnost bude až o půlnoci.

Oblečená, s čepcem na hlavě, sešla do dvorany a nahlédla ze dveří. V noci opět nasněžilo, ale měkká peřina mrazem ztvrdla. Ačkoli Maurizio ještě večer odhrnul sněh, aby se po dvoře snáze pohybovalo, měla co dělat, aby nespadla. Pořádně to klouzalo.

Otevřela dveře kuchyně a potichu poděkovala svému andělu strážnému, že i když dvakrát uklouzla, nezlámala si ruku ani nohu. Pec dohasínala, tak rychle přiložila, aby oheň nezhasl úplně. Potom zamíchala těsto na chléb, a zatímco těsto kynulo pod utěrkou, převařila vodu. Vhodila do ní nasušené malinové listy a několik lístků máty. Hotový výluh potom osladí medem.

Vešla do spíše, vzala hovězí a vložila ho do mísy s vodou. Potom se vrátila pro zeleninu. Času na vaření dnes mají hodně, jíst se bude až po půlnoci.

„Půst se musí dodržet!“ přísně napomenula nadávajícího zahradníka.

„Trochu teplého mléka dostane jen Cosimo. Je ještě dítě.“ A Rita dostane pořádně najíst, když je těhotná. Usmála se. Zaradovala se, když si všimla Ritina rostoucího břicha a moc jí to přála. Jen se bála, jestli milostivý pán bude mít pro Ritu pochopení. Ani jí, ani jejímu muži nepřála, aby se znovu ocitli bez obydlí, prosící o almužnu.

„Krásné vánoční ráno,“ zaspívala radostně Rebecca. Byla veselá, také se těšila na půlnoční slavnost. „Jé, ty už pracuješ?“ zeptala se Zity.

„Kdeže! Jen jsem zadělala těsto na chléb a namočila maso,“ zasmála se Zita.

„Mám očistit zeleninu?“

„Můžeš, aspoň připravím pro Ritu.“

Rebecca se zamračila. „Proč? Ona nemusí držet půst jako ostatní?“

„Nemusí, protože je v pozhnaném stavu,“ zašeptala Zita a položila prsty na ústa, aby Rebecce naznačila, že má před ostatními mlčet.

„Tvým očím opravdu nic neujde. Já jsem si ničeho nevšimla.“ Podívala se Rebecca.

„Musím si promluvit s milostivým pánem. Bojím se, aby se znovu neocitli na ulici,“ řekla Zita smutně a do hrnce s nápojem přidala tři lžice zlatohnědého medu.

Milosrdný Samaritán

- dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

Je to obraz, který již předznamenává, co se může stát: ten muž je totiž přepaden, zbit, okraden a ponechán napůl mrtvý. Je to zkušenost, která se stává, když nám situace, lidé, někdy dokonce ti, kterým jsme důvěřovali, vezmou všechno a nechají nás uprostřed cesty.

Život je však tvořen setkáními a v těchto setkáních se ukážeme takoví, jací jsme. Stojíme před druhým, před jeho křehkostí a slabostí, a můžeme se rozhodnout, co uděláme: postaráme se o něj, nebo budeme předstírat, že se nic nestalo. Po téže cestě jdou kněz a levita. Jsou to lidé, kteří slouží v jeruzalémském chrámu, žijí v posvátném prostoru. Přesto však praktikování náboženství automaticky nevede k soucitu. Soucit je totiž především otázkou lidskosti, teprve potom náboženství! Ještě než jsme věřící, jsme povoláni být lidmi.

Můžeme si představit, že po dlouhém pobytu v Jeruzalémě onen kněz a levita spěchali domů. Právě spěch, který je v našem životě tak přítomný, nám často brání prožívat soucit. Kdo si myslí, že jeho cesta má přednost, není ochoten zastavit se kvůli druhému.

Ale pak přichází někdo, kdo je skutečně schopen zastavit se: je to Samaritán, tedy člověk patřící k opovrhovanému národu (srov. 2 Král 17). V jeho případě text neuvádí, kam směřuje, ale pouze říká, že byl na cestě. Náboženství zde nehraje žádnou roli. Tento Samaritán se zastaví jednodu-

še proto, že je to člověk, který stojí před jiným člověkem, který potřebuje pomoc.

Soucit se projevuje konkrétními gesty. Evangelista Lukáš se zastavuje u činů Samaritána, kterého my nazýváme „dobrým“, ale v textu je to prostě osoba: Samaritán se přiblíží, protože pokud chcete někomu pomoci, nemůžete si myslet, že se budete držet stranou, musíte se zapojit, úspěšit se, možná i nakazit; ošetří mu rány, poté co je očistí olejem a vínem; naloží ho na své zvíře, tedy převezme zodpovědnost, protože skutečná pomoc znamená být ochoten nést břemeno bolesti druhého; odveze ho do hostince, kde utratí peníze, „dva denáry“, což jsou zhruba dvě denní mzdy; a zaváže se, že se vrátí a případně zaplatí ještě víc, protože ten druhý není balík, který je třeba doručit, ale někdo, o koho je třeba se postarat.

Drazí bratři a sestry, kdy budeme také schopni přerušit svou cestu a mít soucit? Až pochopíme, že ten zraněný člověk na cestě představuje každého z nás. A pak nám vzpomínka na všechny chvíle, kdy se Ježíš zastavil, aby se o nás postaral, umožní být více schopnými soucitu.

Modleme se tedy, abychom mohli růst v lidskosti, aby naše vztahy byly pravdivější a bohatší na soucit. Prosme Srdce Kristovo o milost, abychom měli stále více jeho city.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pořádně ho zamíchala a odlila do džbánu. Později ho zanesla do salónu.

Rebecca začala čistit zeleninu a Zita mezitím rozpálila velkou pánev. Položila na ni maso a přiklopila ji poklicí.

„Prosím o odpuštění, zaspala jsem,“ zahanbeně promluvila přicházející Lea.

„Jednou – nic se neděje. Horší by bylo, kdyby sis na to zvykla.“ Zita se na ni laskavě usmála. „Dones mouku na koláče a potom očisti a nakrájej fíky.“

Rebecca zvedla oči od mísy se zeleninou, ale potom je hned zase sklopila. Zita přece nejlépe ví, co a kdy dělat, aby bylo vše nachystané.

Práce jim šla od ruky. Přesně v pět se všechno služebnictvo nahrnulo do jídelny. Každý měl v ruce růženec. Zita jim včera zdůrazňovala, aby nezapomněli, že společnou modlitbu vykonávají už před večerí. Zita se začala nahlas modlit a ostatní se k ní přidali.

„Nyní se běžte upravit a odpočíte si, abyste na půlnoční slavnost nezaspali.“ Vyprovázela je vlídně se usmívajíc.

(Pokračování)

Přeložila -mv-
(Redakčně upraveno)

Pondělí 23. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (9. díl): Cesta ke zralosti
7:10 Otevřené chrámy **7:25** Když bolí tělo: Péče v závěru života **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L]
9:15 Outdoor Films s Martinem Vrbičným: Filmář sportovního prostředí **10:45** Benno – člověk mezi lidmi
11:30 Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:45 Viděli jsme [P] **12:50** První křesťané: Nebezpečí herezí **13:20** Obchod s migranty **14:00** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **15:25** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **16:00** Noční univerzita: Roman Cardal – Zbožnost v Sokratově životě **17:25** Ťažká muzika **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy Starého zákona: Stvoření světa **18:10** Rangers na Mohelnickém dostavníku (7. díl) **19:00** Vezmi a čti: Červen 2025 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Dejte mu moc a zblbne **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Augustin: Hlas generací **21:05** Přesah [P] **21:50** V pohorách po horách: Palkovické hůrky **22:05** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **23:10** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava **23:35** V souvislostech **0:00** Letem jazykem: Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (8. díl): Být nositelem pokoje **6:25** S dětmi na Chodsku: Chodské slavnosti 2016 **7:40** Nebojte se...: Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** V Kristu zapustte kořeny **10:20** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vědeckosti a chvále **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Rok v ráji **13:15** Blahořečení Jána Havlíka **14:00** Světla a stíny baroka **15:00** Příběhy psané životem: Se střizlivou hlavou **15:55** Muzikanti, hrajte: Bojané **17:00** S chutí přes práh: Školské sestry sv. Františka v Hoješíně **17:20** Albánie – Terra Incognita [P] **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy Starého zákona: Neposlušnost prvních lidí **18:10** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:35** Poutníci času **18:55** Zprávy agenta Kixe: Vzory **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** Terra Santa News: 18. 6. 2025 **21:50** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **22:05** Má vlast: Otrokovice **22:50** Klapka **0:00** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **0:10** Ázerbájdžán – Země setkávání **0:40** 35 let Cyrilometodějských dní v Terchovej **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání církevního roku **7:05** Růžencová pouť 2024 **7:20** Noční univerzita: Roman Cardal – Zbožnost v Sokratově životě **8:45** Viděli jsme **9:00** Tiché hrozby – Blízký vesmír **9:30** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **9:45** Na prahu devadesátky **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Trnice **11:10** Můj chrám: Prof. MUDr. Králíčková Milena, Ph.D. – Arkýřová kaple v pražském Karolinu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Radek Baborák & Orquestrina na Crossroads 2021 **13:45** Setkání: Štěpán Krňouk **14:00** Vezmi a čti: Červen 2025 **14:15** Naše peníze, jejich osud **15:10** Mezi pražci: Červen 2025 **16:00** ARTBITR – Kulturní magazín **16:15** Petrkov 13 **17:00** Leh – Hedvábná cesta **17:10** Příroda kolem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

nás: Husa velká. Léto v okolí města. Voliéra pod skalou. **17:30** Terra Santa News: 25. 6. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy Starého zákona: Kain a Ábel **18:15** Strýček Emu: Ulice **18:30** Jak se dělá dobro: Svobodný statek na soutoku **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Studio Lev XIV. [L] **20:45** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 [P] **21:50** Noční univerzita: Lukáš Targosz – Aby manželství nebylo ponorka **22:45** Je to dílo Boží: 30 let od navracení nemocnice pod Petřínem **23:15** Generální audience papeže Lva XIV. **23:35** První křesťané: Nebezpečí herezí **0:10** Romové v Unii, Romové na Moravě **0:25** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (9. díl): Celoživotní zápas o pokoj v srdci **6:25** Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:00** Rozumíme médiím: Co změnit v mediální legislativě **7:25** Profesor Otto Wichterle **7:40** Na startu **8:10** Terra Santa News: 25. 6. 2025 **8:30** Zprávy agenta Kixe: Vzory **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **10:15** V pohorách po horách: Bílá skála – Jizerské hory **10:25** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Mladí mladým – Symfonie č. 84 Es dur: Svatováclavský hudební festival 2022 **13:17** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **13:30** Generální audience papeže Lva XIV. **14:00** Za obzorem: Zasvěcený život mimo klášter [P] **14:30** Island – Odraz Stvořitele **15:00** Lendak – tradice pod Tatrami **16:00** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **16:26** Voda ztracená a vrácená **17:00** Přesah **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy Starého zákona: Noe a potopa světa **18:15** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **18:45** Voda pro Madagaskar **19:08** V pohorách po horách: Velký Roudný **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Alexandrou Alvarovou [P] **21:05** Můj chrám: Petr Hladík, ministr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně-Soběšicích **21:25** Za obzorem: Zasvěcený život mimo klášter **22:00** Pod lampou [P] **0:50** Okouzlili je ponické písně **0:50** Emilie Milerová – Milevský klášter **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 6. 2025

6:05 Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná... **7:05** Malý Cambridge **7:30** O vlčích a lidech **8:00** Svět – Neobyčejné ženy **8:30** Vezmi a čti: Červen 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** S Bohem pro lidi **9:45** Obnova objektu Libušín po požáru **10:15** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **10:25** Augustin: Hlas generací **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Jak potkávat svět: S Hradišťanem

15:25 Sicílie, přijetí zraněného lidství [P] **16:00** Studio Lev XIV. **16:45** Ježíšovi učedníci **17:16** Martina a Ján **17:42** Svedectvá života: Sr. Agnesa Šurinová **18:05** Levice **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Příběhy Starého zákona: Babylonská věž **18:12** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:25** Velehrad, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:35** Viděli jsme **19:40** Přejeme si... **20:00** Slavnostní zahájení: MFF Strážnice 2025 [L] **20:30** S lidem zasnoubeni: MFF Strážnice 2025 [L] **22:05** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **22:20** Poletuchy: Na skok okolo Hradiště **23:00** Ažnavky **23:20** Dorothy Dayová – rebelka v ráji **23:48** V pohorách po horách: Šipska Fatra **0:00** Dům ze skla? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 6. 2025

6:05 Neboj se doplout aneb Umění doprovázet: Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **6:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 66 km: Dalešická přehrada **6:45** Jenikov **7:00** Vietnam **7:13** O vlčích a lidech **7:40** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **7:45** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **8:10** Strýček Emu: Ulice **8:20** Hugo a hvězda **9:40** Viděli jsme **9:45** Magazín Mary's Meals **10:05** Petrovice v zátiší osad **10:45** Desatero řemesel – Poniklá **11:00** Jak se rodil vodní živel **11:15** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:35** Pod lampou **14:35** Příroda kolem nás: Život s vodou. Zajíc, příběhy záchrané stanice. **14:55** Poslední budou prvními **15:30** Zamyšlení Tomáše Halíka: Slavnost sv. Petra a Pavla [L] **15:50** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **16:30** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku: MFF Strážnice 2025 [L] **19:30** V pohorách po horách: Čtyři palice – Žďárské vrchy **19:40** V souvislostech [P] **20:00** Přejeme si... **20:20** Dokořán: S Jiřím Kyselou [P] **21:05** Dobrodružství před kamerou **22:00** The Chosen III. (6. díl): Napětí ve stanovém městě **23:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:25** Madagaskar **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 6. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **7:10** Zamyšlení Tomáše Halíka: Slavnost sv. Petra a Pavla **7:30** K jádru věci: S Alexandrou Alvarovou **8:35** Přesah **9:30** Mše svatá ze Slavnosti sv. Petra a Pavla: Řím, náměstí Sv. Petra [L] **11:10** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **11:20** Na Cyrilometodějské stezce: Z Kopčan do Mikulčic **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte **13:50** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **14:55** Zprávy agenta Kixe: Nezištnost [P] **15:10** Dokořán: S Jiřím Kyselou **16:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2025 [L] **17:30** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **18:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človíček **18:35** Strýček Emu: Kapličky, kříže a boží muka [P] **18:50** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **19:00** Brána do světa umění: ZUŠ Řičany [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen III. (6. díl): Napětí ve stanovém městě **21:30** Outdoor Films s Lindou Tekeliovou [P] **23:00** Hudba Prahy 18. století: Svatováclavský hudební festival 2022 [P] **0:15** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:30** Viděli jsme 5+ **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 23. 6. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol svätého Jozefa v Nazarete)

Dnes opäť navštívime mesto Nazaret, tentoraz kostol svätého Jozefa stojaci v tesnej blízkosti Baziliky zvestovania. V 17. storočí sa začalo tradovať, že dom svätého Jozefa sa nachádzal niekde tu. Je to pravda? Odpoveď na túto otázku ako aj iné skutočnosti sa dozvieme v tejto časti nášho seriálu.

Utorok 24. 6. o 17:30 hod.: Doma je doma (Viera online)

Ako žiť a svedčiť o viere v online svete? O svojom životnom príbehu, evanjelizácii v online svete a o svojej ceste do online sveta nám porozprávajú katolícki influenceri – sr. Lamiya Jalilová, o. Miroslav Hamarčák, známy ako eastpriet, a o. Andrej Ondrejka. Vo Vysokoj nad Uhom finišujú s Ružencovým domom, o ktorom nám viac povedia o. Pavol Hudák a Marek Husovský.

Streda 25. 6. o 16:05 hod.: Tvorivo (Gombíkovo)

Gombíky nám v Tvorivo pripomenuli ľudí – máme rôzne tvary a farby, ale každý z nás je nenahraditeľný a dôležitý. Inšpirujte sa a vyrobte si s nami gombíky z avokádovej kôstky, gombíkových motýľov aj celú Slnecnú sústavu.

Štvrtok 26. 6. o 16:55 hod.: Fara v meste (Deň zatvorených dverí)

Nechajte sa vtiahnuť do deja Veľkého týždňa cez osudy postáv seriálu Fara v meste. Pozývame vás prežívať tak spolu s nimi hľadanie kresťanských hodnôt v každodenných situáciách.

Piatok 27. 6. o 19:45 hod.: Výročná štafeta modlitby ruženca

Priamy prenos modlitby ruženca a svätej omše z Mariánskej hory v Levoči za posvätenie kňazov.

Sobota 28. 6. o 20:30 hod.: Apoštol Pavol

Počas prenasledovania kresťanov na začiatku nášho letopočtu je Pavol uväznený rímskym cisárom Nerom. V tmavej, chladnej cele bojuje s hladom, samotou, no tiež s výčitkami svedomia z vlastnej farizejskej minulosti. Jeho jediným verným spoločníkom ostal Lukáš, ktorý počas svojich návštev v Pavlovej cele spisuje zážitky a učenie muža, ktorý sa stal neskôr známym ako Apoštol národov.

Nedeľa 29. 6. o 20:30 hod.: The Chosen (Jedlo)

Tisíce ľudí prichádzajú, aby sa najprv hádali s Ježišom a potom ho počúvali, keď káže. Medzitým, ako sa kázanie predlžuje na ďalší deň, si učenici uvedomia, že majú významný problém: tisíce ľudí sú hladní a nemajú jedlo.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ČERVNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 6.	PO 23. 6.	ÚT 24. 6.	ST 25. 6.	ČT 26. 6.	PÁ 27. 6.	SO 28. 6.
Antifona	1136 1262	1150 1278	1396 1570	1181 1311	1197 1329	772 870	1653 1870
Žalm	784 883	783 881	783 881	784 883	784 883	783 881	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1136 1263	1151 1279	1396 1570	1182 1312	1198 1330	772 870	1653 1870
Antifony	1137 1264	1151 1279	1397 1570	1183 1313	1198 1330	773 871	1229 1364
Žalmy	1137 1264	1152 1280	813 914	1183 1313	1199 1331	813 914	1229 1364
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1155 1283	1397 1571	1186 1317	1201 1334	773 871	1654 1871
Antifona k Zach. kantiku	701 791	1155 1284	1397 1571	1186 1317	1202 1334	774 872	1384 1551
Prosby	1140 1268	1155 1284	1398 1571	1186 1317	1202 1334	774 872	1655 1872
Závěrečná modlitba	701 791	1156 1284	1398 1572	1187 1318	1202 1335	774 873	1384 1551
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141 1269	1156 1285	1264 1402	1187 1318	1203 1335	1264 1402	1233 1369
Antifony	1142 1269	1157 1285	1398 1572	1188 1319	1204 1336	775 873	1234 1369
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1265 1403	1188 1319	1204 1336	1265 1403	1234 1370
Krátké čtení	1144 1271	1159 1288	1399 1572	1190 1322	1206 1338	775 873	1236 1372
Závěrečná modlitba	701 791	1159 1288	1398 1572	1191 1322	1206 1339	774 873	1236 1372
Nešpory:							
SO 21. 6.							
Hymnus	1132 1258	1145 1273	1394 1567	1400 1573	1192 1323	768 866	776 874 1409 1584
Antifony	1133 1259	1146 1274	1395 1568	1400 1574	1193 1324	769 866	776 875 1404 1578
Žalmy	1133 1259	1146 1274	1751 1971	1761 1982	1193 1324	769 867	776 875 1670 1889
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1149 1277	1395 1568	1400 1574	1196 1327	771 869	778 877 1404 1578
Ant. ke kant. P. M.	701 791	701 791	1395 1569	1401 1575	1196 1328	771 869	779 877 1404 1579
Prosby	1135 1261	1149 1277	1395 1569	1401 1575	1196 1328	771 869	779 877 1405 1579
Záv. modlitba	701 791	701 791	1396 1569	1398 1572	1197 1329	774 870	774 873 1405 1580
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1238 1374	1242 1379	1254 1391	1238 1374	1242 1379 1238 1374

Liturgická čtení

Neděle 22. 6. – 12. neděle

v mezidobí

1. čt.: Zach 12,10-11
Ž 63(62),2,3-4,5-6,8-9
Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
2. čt.: Gal 3,26-29
Ev.: Lk 9,18-24

Pondělí 23. 6. – ferie

1. čt.: Gn 12,1-9
Ž 33(32),12-13,18-19,20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Mt 7,1-5

večer: vigilie slavnosti Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,4-10
Ž 71(70),1-2,3-4a,5-6ab,15ab+17
Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
2. čt.: 1 Petr 1,8-12
Ev.: Lk 1,5-17

Úterý 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 139(138),1-3,13-14ab,14c-15
Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)
2. čt.: Sk 13,22-26
Ev.: Lk 1,57-66,80

Středa 25. 6. – ferie

1. čt.: Gn 15,1-12,17-18
Ž 105(104),1-2,3-4,6-7,8-9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 26. 6. – ferie

1. čt.: Gn 16,1-12,15-16
Ž 106(105),1-2,3-4a,4b-5
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)
Ev.: Mt 7,21-29

Pátek 27. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Ez 34,11-16
Ž 23(22),1-3a,3b-4,5,6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
2. čt.: Řim 5,5-11
Ev.: Lk 15,3-7

Sobota 28. 6. – památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9-11
1 Sam 2,1,4-5,6-7,8abcd
Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jása v Bohu, mém spasiteli.*)
Ev.: Lk 2,41-51

večer: vigilie slavnosti sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1-10
Ž 19(18),2-3,4-5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
2. čt.: Gal 1,11-20
Ev.: Jan 21,15-19

